

Кохання з того світу

КУПИТИ

Нещодавно померла Делфі Букгем, 27-річна жінка, яка ніколи не мала романтичних стосунків, опиняється в залі очікування потойбічного світу. Тут вона зустрічає свою «половинку» — Джону, чоловіка, від якого неможливо відвести погляд. І ось їй випадає другий шанс на життя (і кохання!)... за однієї умови: потрібно знайти Джону на землі й отримати його щирий поцілунок протягом десяти днів.

Для Делфі це справжнє випробування: вона ніколи не довіряла людям і майже не знала радощів близькості. Але тепер, коли її коханий повернувся на землю, їй доведеться навчитися слухати серце, просити інших про допомогу і, можливо, побачити магію у власному житті. Чи встигне Делфі знайти Джону серед мільйонів людей, перш ніж її другий шанс назавжди зникне?

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Ну не можу я так померти.

Просто не можу.

Розумію, не всім випадає щастя піти красиво — як тій старенькій із «Титаніка»: заснула в теплому ліжку з ніжними спогадами про кохання з красенем Леонардо Ді Капріо, що полегшували їй перехід на той світ. Але вдаватися й померти у двадцять сім? Це вже ні.

Я хапаю ротом повітря. Мій мозок неспроможний надати план порятунку від цього кошмару — і натомість цілком зосереджується на жахливих обставинах, за яких усе це й відбувається.

По-перше, я вдавилася бургером. Навіть не якимось домашнім чи преміумбургером, а дешевою булкою, розігрітою в мікрохвильовці, яку я хапнула в крамничці на розі після роботи. По-друге — мій одяг: шкарпетки кольору маринованих огірків у парі з найогиднішою з усіх моїх нічних сорочок. На мені до дір заношена футболка оверсайз з усміхненою зіркою і написом «Люба, час сяяти й іскритися!». Телевізор стоїть на паузі, бо я саме здолала чверть документалки «Аферист з Tinder», а на екрані ноутбука світиться одна-єдина вкладка — сторінка гуглу із запитом: чи справжнє м'ясо в бургерах для мікрохвильовки?

Хто знайде мене в такому стані? Мій мерзенний сусід знизу — Купер (який неодмінно глузуватиме, побачивши мою нічну сорочку)? Поліція? Копирсатимуться в моїх особистих речах у пошуках доказів можливого злочину? Їм буде непросто знайти людину з мотивом, адже в усьому Лондоні в мене небагато знайомих: Ліенн та її мама Джен з аптеки, де я працюю, а ще старенький сусід містер Юн.

О боже, а що як саме містер Юн мене знайде? Цього не можна допустити, бо його слабке серце не витримає такої похмурої картини. Бідолашний містер Юн! Якщо мене не стане, хто ж перевірятиме, чи він загасив недопалки перед сном? І хто приготує йому справжній сніданок, а не банальну миску пластівців із картонним присмаком?

Від самої думки про містера Юна, який сумно дивиться на свою шафу з пластівцями, я кидаюся до хиткого кухонного стільця, б'юся об нього грудьми й намагаюся самотійно застосувати прийом Геймліха. Я колись бачила, як Міранда із «Секс і місто» якось робила щось подібне — і вижила. Вона засвоїла цінний урок, хоч була шокована таким досвідом.

Я б'юся діафрагмою об стілець знову і знову. Потім складаю руки в замок і б'ю себе в живіт. Ай. Марно. Я хоч туди цілюся? Б'ю ще раз, цього разу трохи нижче. А тоді ще раз, але вище. Не допомагає! Шматок булочки і, можливо, несправжнього м'яса застряг у моєму горлі й, схоже, має намір там залишитися. Трясця.

Я мчу з одного кінця своєї крихітної вітальні, вишукуючи щось, бодай що-небудь, що може допомогти. Моя улюблена бейсболка Broad City, що висить на гачку на входних дверях? Не годиться! Коробка олівців Blackwing на кухонному столі? Ну ж бо, Делфі! Погляд зупиняється на телефоні, що визирає з-під диванної подушки. Я хапаю його, щоб викликати швидко, але руки так тремтять, що не можу його втримати. Телефон падає на підлогу й прослизає під край тумби, де стоїть телевізор — відтепер він живе в цілому мікросвіті пилу. Минулого місяця туди впали ще й антидепре-санти, які я так і не спромоглася дістати.

Ох. Усе навколо темніє. Язик стає якимось важким і неслухняним. Невже мій язик плутається? Коліна підкошуються, і я театрально валюся на підлогу. Голова з глухим стуком приземляється на м'якенький смугастий килимок, на який я збирала гроші три місяці поспіль.

О боже.

Мабуть... Це воно?

Здається, це і є мій грандіозний фінал.

Збіг мій термін придатності.

Ось і кінець.

Тут спочиває Делфі Деніс Букгем.

Вона померла так само, як і жила: самотня, розгублена й одягнена в дрантя.

— Розплющ очі... Ось так. Час отямлюватися... Час прокидатися... Ага, ну нарешті! Вітаю, юна леді.

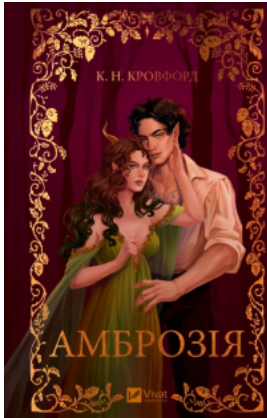
Мене кличе жіночий незнайомий голос із мелодійними нотками ірландського акценту, який пом'якшує кожне слово. Я розплющую очі. Жінка нестямно всміхається, а її маленький кирпичний носик буквально за кілька сантиметрів від мого. Я розглядаю її уважніше: пружні біляві кучері зібрані у високий хвіст, а через модні золоті окуляри її пильні зелені очі здаються вдвічі більшими. На губах — помаранчева помада, яка відбилася на великих передніх зубах. Як я вже згадувала, вона широко всміхається — наче та маніячка. Я примружую очі. А тоді розплющую їх знову, відчайдушно намагаючись зорієнтуватися. Усередині все перевертається, коли усвідомлюю, що я зараз не у своїй квартирі, з якої практично не вилажу, а сиджу в дивному пластиковому кріслі, закинувши ноги на оббитий квітами пуф, як бабця.

Де це я?

Звідкись чути пісню Боббі Макферріна Don't Worry, Be Happy, але її відлуння якесь моторошне, наче долинає зі сну. Я вирячую очі й оглядаю кімнату: стіни пофарбовані блідо-блакитною фарбою, переді мною - ряд пральних машин кольору морської хвилі, що крутяться, булькають і через рівні проміжки часу випускають тепле повітря з ароматом лаванди. Стоп. Це що — пральня? Що, чорт забирай, я роблю в пральні? Як я тут опинилася? Коли я сюди потрапила?

Над пральними машинами помічаю велику фотографію в рамці: та сама жінка в окулярах усміхається, як переможниця конкурсу краси, і показує палець догори обома руками. Мій погляд ковзає від фотографії на стіні до реальної жінки, що, зігнувшись, сидить біля мого крісла. Вона сяє так, ніби найщасливіша у світі від того, що бачить мене. І показує пальці догори, точнісінько як на фото.

Рекомендована література

[Амброзія \(Мороз і
нектар #2\)](#)

Перейти до категорії
Ромком

КУПИТИ